
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

1852

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

INTERNET ARCHIVE ONLINE EDITION

CREATIVE COMMONS ΑΝΑΦΟΡΑ-ΜΗ ΕΜΠΟΡΙΚή ΧΡΗΣΗ 4.0

1. Ἔστιν ἐν Συρίῃ πόλις οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτεω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρή καὶ ἔστιν ἰρή τῆς Ἥρης τῆς Ἀσσυρίας. δοκέει δέ μοι, τότε τὸ οὖνομα οὐκ ἄμα τῇ πόλι οἰκεομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν · μετὰ δὲ σφίσι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων ἐς τότε ἡ ἐπωνυμία ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων ὁκόσα ἐν αὐτῇ ἔστιν · ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσιν ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριος τὰς ἄγουσι καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσιν. ἐρέω δὲ ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν ὅκως ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἑὼν, καὶ τῶν ἀπηγέομαι τὰ μὲν αὐτοψίῃ ἔμαθον, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην, ὁκόσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἰστορέω.

2. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν καὶ ἱρὰ εἴσασθαι καὶ τεμένεα καὶ πανηγύριος ἀποδέξαι. πρῶτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἱρὰ ἐγνώσαν καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ οὐ πολλοισὶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι ἐς θεοὺς ἤκουσαν καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο καὶ ζόανα ἐστήσαντο. **3.** τὸ δὲ παλαιὸν καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστιν ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ οὐ παρὰ πολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισιν ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα · τὸ γε τοῦ Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν Ἕλληνες αἰεδουσιν, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἦρως ἐστίν. **4.** ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδῶνιοι ἔχουσιν, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσιν, Ἀστάρτης ἐστίν · Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι · ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' ἐοῦσαν Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς ἐγεγόνεεν, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε καὶ τὸ εἶδος εἰς ταῦρον ἀμειψάμενος ἤρπασε, καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα, τῷ Σιδῶνιοι χρέονται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Δίι · τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσιν Εὐρώπης ἔμμεναι. **5.** ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρχαῖον ἐστίν. **6.** εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτελέουσιν · ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὧν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι καὶ μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τε ἐκάστου ἔτεος καὶ θρηνέουσι καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσιν καὶ σφίσι μεγάλα πένθηα ἀνὰ τὴν χώραν ἴσταται. ἐπεὰν δὲ ἀποτύπωνται τε καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι ὅκως ἐόντι νέκυι, μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι καὶ ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται ὅκως Αἰγύπτιοι ἀποθανόντος Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσιν · ἐν μιῇ ἡμέρῃ ἐπὶ πρήσι τῆς ὥρης ἴστανται, ἡ δὲ ἀγορὴ μούνιοις ξείνοισι παρακέεται καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτην θυσίῃ γίγνεται. **7.** εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἳ λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθηα καὶ τὰ ὄργια οὐκ ἐς τὸν Ἀδωνιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἐπὶ ἡμερέων, καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι θεῇ ναυτιλίῃ · τρέπεται δὲ οὐδαμὰ, ἀλλ' ἐς μούνην

τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν θωῦμα. καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο · καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθεσάμην Βυβλίνην. **8.** ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίνῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὖρεος ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ · οὖνομα τῷ ποταμῷ Ἄδωνις ἐπικέεται. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται καὶ τὴν χροὴν ὀλέσας ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ ὅτι ταύτησι τῇσιν ἡμέρησιν ὁ Ἄδωνις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιπρώσκειται καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν καὶ τῷ ῥόφῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσιν. ἐμοὶ δὲ τις ἀνὴρ Βύβλιος ἀληθέα δοκέων λέγειν ἐτέρην ἀπηγγέτο τοῦ πάθους αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὦδε · ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται · ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγῶς ἐστίν · ἄνεμοι ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῇσιν ἡμέρησιν ἱστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι ἐοῦσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα, ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι · καὶ τοῦδε τοῦ πάθους οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσιν, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγγέτο · εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγεν, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. **9.** ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἴσατο, καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μὲν ἐστὶ τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά. **10.** τοσοῦτων δὲ ἐόντων ἐμοὶ δοκεῖ οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μείζον ἔμμεναι οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος οὐδὲ χώρη ἄλλη ἰροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα καὶ πολλὰ θωῦματα καὶ ζώανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσιν ἐμφανέες · ἰδρώει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ζώανα καὶ κινέεται καὶ χρησιμηγορεῖ · καὶ βοῇ δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι ἐν τοῖσιν ἐγὼ οἶδα πρῶτόν ἐστι · πολλὰ γὰρ αὐτοῖσιν ἀπικνέεται χρήματα ἐκ τε Ἀραβίης καὶ Φοινίκων καὶ Βαβυλωνίων καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀποκέαται, ἐσθῆτα πολλὴν καὶ ἄλλα ὀκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρται · ὅρται μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσιν ἄλλοισιν ἀνθρώπων τοσαῖδε ἀποδεδέχεται. **11.** ἱστορέοντι δὲ μοι ἐτέων πέρι, ὀκόσα τῷ ἱρῷ ἐστὶ, καὶ τὴν θεὸν αὐτοῖς ἦντινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροί, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις, καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσιν Ἑλλήσιν ὁμολογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐδαμὰ. **12.** οἱ μὲν ὧν πολλοὶ Δευκαλίωνα τὸν Σισύθεα τὸ ἱρὸν εἶσασθαι λέγουσι, τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν Ἑλλήσιν ἤκουσα, τὸν Ἑλλήνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσιν. ὁ δὲ μῦθος ὦδε ἔχει · ἦδε ἡ γενεὴ οἱ νῦν ἄνθρωποι οὐ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ πάντες ὦλοντο. οὗτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσί, τὸ αὐτὶς ἐκ Δευκαλίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκητο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται · ὕβρισται κάρτα ἐόντες ἀθέμιστα ἔργα ἔπρηsson, οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον οὔτε ξείνους ἐδέκοντο οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσις ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκητο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο καὶ πάντες ὦλοντο, Δευκαλίων δὲ μόνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέραν

εὐβουλίας τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο · λάρνακα
 μεγάλην, τὴν αὐτὸς εἶχεν, ἐς ταύτην ἐσθιβάσας παιδᾶς τε καὶ γυναῖκας ἐωυτοῦ
 ἐσέβη · ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες καὶ ἵπποι καὶ λεόντων γένεα καὶ ὄφεις
 καὶ ἄλλα ὀκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο, καὶ μιν
 οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν φιλήν ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι
 πάντες ἔπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλληνες
 ἱστοροῦσι. **13.** τὸ δὲ ἀπὸ τούτου λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεγάλως
 ἄξιος θουμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ χάσμα μέγα ἐγένετο καὶ τὸ σύμπαν
 ὕδωρ κατεδέξατο · Δευκαλίων δέ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο καὶ νηὸν
 ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστιν
 ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἐὼν νῦν τοιόνδε ἐγένετο,
 οὐκ οἶδα · τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τότε πρήσσου-
 σι · δις ἐκάστου ἔτεος ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. φέρουσι δὲ
 οὐκ ἱρέες μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη καὶ Ἀραβίη, καὶ πέρηθεν τοῦ Εὐφρῆτεω
 πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν ἔρχονται καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὸ πρῶτα
 μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ χάσμα
 μικρόν ἐὼν ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε
 νόμον θέσθαι λέγουσι συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνημα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν
 ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ τοιόσδε ἐστί. **14.** ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν
 τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί, ταύτην καὶ τότε τὸ ἔδος
 εἶσασθαι νομίζουσιν, οὐκ Ἥρη δὲ εἶσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἐωυτῆς, τῆς Δερκετῶ
 οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεησάμην, θέημα ξένον · ἡμισέη μὲν
 γυνή, τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ
 ἐν τῇ ἱρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι κάρτα ἐμφανέες
 · ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς
 μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσιν ἦδε ἱρή.
 τὰ δὲ γινόμενα δοκέει αὐτοῖσι ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα,
 τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει, τὸ δέ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς πε-
 ριστερὴν ἀπίκητο. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κου
 δέξομαι · Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι οὐδαμὰ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπ-
 τίων ἐνίοισιν ἰχθύας οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. **15.** ἔστι δὲ
 καὶ ἄλλος λόγος ἱρός, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα, ὅτι ἡ μὲν θεὸς Ῥέη ἐστί,
 τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττεω ποίημα. Ἄττης δὲ γένος μὲν Λυδὸς ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια
 τὰ ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες καὶ Λυδοὶ καὶ Σαμόθρακες ἐπιτελέουσιν,
 Ἄττεω πάντα ἔμαθον · ὥς γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρηίου ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἡμείψατο καὶ ἐσθῆτα γυναικίην ἐνεδύσατο καὶ ἐς πᾶσαν
 γῆν φοιτῶν ὄργιά τε ἐπετέλεε καὶ τὰ ἔπαθεν ἀπηγγέετο καὶ Ῥέην ἤειπεν. ἐν
 τοῖσι καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρῆτεω ἄνθρωποι οὔτε αὐτὸν
 οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷδε τῷ χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημῆια δὲ · ἡ θεὸς τὰ
 πολλὰ ἐς Ῥέην ἐπικνέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι καὶ τύμπανον ἔχει καὶ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὀκοίην Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσιν. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων
 περὶ, οἳ εἰσιν ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρη μὲν οὐδαμὰ, Ῥέη δὲ τέμνονται καὶ
 Ἄττεα μιμῶνται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ · ἐπεὶ
 καὶ τῆς τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέραν. **16.** ἀνδάνει δὲ μοι τὰ

λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι τοῖσιν Ἑλλησιν τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα · καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος ἐς Συρίην ἀπίκητο κείνην ὁδὸν τὴν ἤλθεν ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα, ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι καὶ λίθοι Ἴνδοι καὶ ἐλεφάντων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε, καὶ φαλλοὶ δὲ ἐστῆσιν ἐν τοῖσι προπτυλαίοισι δύο κάρτα μεγάλοι, ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοιόνδε ἐπιγέγραπται, „τούσδε φαλλοὺς Διόνυσος Ἥρῃ μητρὶν ἀνέθηκα.“

Ἐμοὶ μὲν νυν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ' ὃ τι ἐστὶν ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. φαλλοὺς Ἑλληνες Διονύσῳ ἐγείρουσιν, ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσιν, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας · καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιῇ τοῦ νηοῦ κάθεται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος ἔχων αἰδοῖον μέγα. **17.** τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσιν. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι θεοσιός τε ὅπως ἐγένετο καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον, τὸν δὲ νῦν ἑόντα Στρατονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δὲ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίη · ὥς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαθεν, ἀμηχανέων τῷ κακῷ αἰσχυρῷ δοκέοντι κατ' ἡσυχίαν ἐνόσεν. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν, καὶ οἱ ἢ τε χροίη πάμπαν ἐτρέπετο καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρὸς ὥς εἶδε μιν ἐς οὐδὲν ἐμφανὲς ἀρρωστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημήια, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες καὶ φωνὴ καὶ χροίη καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ ταῦτα ἐποίησε · χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην, ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας · ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων ἐν ἡρεμίῃ μεγάλῃ ἦν, ὥς δὲ ἡ μητρὶς ἀπίκητο, τὴν τε χροίην ἠλλάξατο καὶ ἰδρώειν ἄρξατο καὶ τρόμῳ ἔχετο καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο · τὰ δὲ γινόμενα ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίησε. **18.** καὶ μιν ὧδε ἵησατο · καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέρα κάρτα ὀρρωδέοντα, Ἦδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὧδε ἀρρωστέει, οὐ νοῦσός ἐστιν, ἀλλὰ ἀδικίη · ὧδε γάρ τοι ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρωτος δὲ μιν καὶ φρενοβλαβείῃ ἔχει. ἐπιθυμέει δὲ τῶν οὐδαμὰ τεύζεται, φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὕτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιάδε σοφίῃ ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, Πρὸς τε σοφίης καὶ ἱητρικῆς μή μοι παῖδα ὀλέσης · οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ μηδαμὰ ζηλοτυπέων πένθος ἐγείρει πάσῃ βασιλῆϊ μηδὲ ἱητρὸς ἐὼν φθόνον προξενέειν ἱητρικῇ. ὁ μὲν ὧδε ἀγνώως ἐὼν ἐδέετο. ὁ δὲ μιν αὖτις ἀμείβετο, Ἀνόσια σπεύδεις γάμον ἐμὸν ἀπαιρέόμενος ἡδὲ ἱητρὸν ἄνδρα βιώμενος. σὺ δὲ κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρηξας, εἴ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τάδε δεόμενος ; ὁ δὲ πρὸς τάδε ἔλεγεν ὥς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο οὐδὲ παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνηεν, εἰ καὶ οἱ μητρὶς ἐπεθύμεεν · οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι γαμετὴν ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὥς δὲ τάδε ὁ ἱητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι ; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει · τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τοιούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆην, αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκητο καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτοῦ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ

ἰήσατο. **19.** ἤδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνουκέουσα ὄναρ τοιόνδε ἐθεήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευεν ἐγείραϊ οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλιν νηόν, εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπειλεν. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο, μετὰ δὲ ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγία γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομέειν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα · καλέσας δὲ τινα τῶν ἑωυτοῦ φίλων, νεηνίην κάρτα καλόν, τῷ οὖνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν ἐόντα φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὲ ἐπεδέξαιο · νῦν δέ μοι χρειῶ μεγάλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι καὶ ἰρὰ τελέσαι καὶ στρατιῆς ἐπικρατέειν · σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσσειται. πρὸς δὲ τάδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέμπειν μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα καὶ γυναῖκα καὶ ἔργον ἰρόν · τὰ δὲ ὀρρώδεε μὴ κοτὲ οἱ ζηλοτυπή χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλεν. **20.** ὥς δὲ οὐδαμὰ ἐπιθέτο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἄπτεται δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων, μετὰ δὲ ἀποστεῖλαι μιν τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηιδίως ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται καὶ πεσὼν χαμᾶζε τοιάδε ὠδύρετο · ὦ δειλῖος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος ; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρομαι ; νέος μὲν ἐγὼ καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσσειται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίηε, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο σμύρνην τε ἄμα καὶ μέλιτι καὶ ἄλλοισι θυώμασι καὶ ἔπειτα σφρηγίδι τὴν ἐφόρει σημηνάμενος τὸ τρῶμα ἱῆτο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεεν, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα πολλῶν παρεόντων διδοῖ τε ἄμα τὸ ἀγγήιον καὶ λέγει ὧδε · ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσιν οἰκηίοισιν ἀπεκέετο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον · νῦν δὲ ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν · τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετείλατο. **21.** Κομβάβος μὲν νυν τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀσφαλέα ὁδὸν ἦνυσεν · ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον καὶ σφίσι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο, ἐν τοῖσιν ἀπέβαινε τάπερ ὁ Κομβάβος ὀρρώδεεν · ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο, μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσιν οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλιν τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ἐόντα λαθέειν μηδαμὰ, Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηιδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. **22.** ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε καὶ τὴν νοῦσον ἔκρυπτεν, ὥς δὲ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο κλαίεσκε τε δι' ἡμέρης καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δὲ ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίζητο. ἄλλω μὲν ὧν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν αἰδέετο. ἐπινοεῖ ὧν τοιάδε, οἶνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν · ἄμα δὲ οἶνῳ ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχυρή, ἀλλὰ

τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίηε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δεῖπνου ἐγένοντο, ἀπικομένη ἐς τὰ οἰκία, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε καὶ γούνων ἄπτετο καὶ τὸν ἔρωτα ὠμολόγεεν · ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεεν. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας πάντα οἱ λόγον ἔφηνε καὶ πᾶσαν τὴν ἐωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεικεν. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐκοτε ἔλπετο, μανίης μὲν ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμὰ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα ταύτην παραμυθίην ἐποιέετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστιν ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει καὶ ἔτι νῦν γίνεταί · γυναικες Γάλλων ἐπιθυμέουσιν καὶ γυναῖξι Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφίσι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. **23.** τὰ δ' ὦν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει ἀμφὶ τὴν Στρατονίκην οὐδαμὰ τὸν βασιλῆα λέληθεν, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον καὶ τὰ γινόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεεν. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὕτι ἀληθέα, τὴν Στρατονίκην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα τοῦ Κομβάβου κατηγορέειν πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν, καὶ τὸ Ἕλληνας Σθενεβοίης πέρι λέγουσι καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσιν. ἐγὼ μὲν νυν οὔτε Σθενεβοίην πείθομαι οὔτε Φαίδρην τοιάδε ἐπιτελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. **24.** ὥς δὲ ἡ ἀγγελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπύκετο ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦεν, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλείπετο, καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδωκεν τε καὶ ἐν φρουρῇ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν φίλων, οἳ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο, παραγαγὼν ἐς μέσον κατηγορέειν ἄρχετο καὶ οἱ μοιχηρίην τε καὶ ἀκολασίην προῦφερε · κάρτα δὲ δεινοπαθέων πίστιν τε καὶ φιλήν ἀνεκαλέετο λέγων τρισσὰ Κομβάβον ἀδικεῖν μοιχόν τε ἐόντα καὶ ἐς πίστιν ὑβρίσαντα καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε · πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφῆας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεεν αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον θανάτου ἄξια ἐργασμένον. **25.** ὁ δὲ τέως μὲν ἔστηκε λέγων οὐδέν · ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε καὶ τὸ κειμήλιον αἶτεε λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐκ ὕβριος οὐδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλ' ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην ἐκέλευεν ἐνεῖκαι τὰ οἱ φρουρέειν ἔδωκεν · ὥς δὲ ἤνεικε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε καὶ ἐωυτὸν ὁκοῖα ἐπεπόνθεεν, ἔλεξε τε, ὦ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρωδέων, εὔτε με ταύτην ὁδὸν ἔπεμψες, ἀέκων ἦιον, καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δεσπότηα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα · τοιόσδε μέντοι ἐὼν ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἀμβώσας περιέβαλέ τέ μιν καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγεν, ὦ Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαο ; τί δὲ σεωυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μοῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας ; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὅς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὠφελεν · οὐ γάρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδεεν. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσσειται, αὐτέων συκοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίζεται χρυσός τε πολλὸς καὶ ἄργυρος ἄπλετος καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριοι καὶ ἵπποι βασιλῆιοι. ἀπίττει δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος οὐδέ

τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε ἅμα καὶ ἐποίεε · καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς φόνον ἤγοντο, τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδίδοτο καὶ ἡ φιλήν μεζων ἐγεγόνεεν. ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἴκελος. **26.** μετὰ δὲ αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ — ἀτελέα γάρ μιν ἀπολελοίπεεν — αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε καὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ ἔμενεν. ἔδωκε δὲ οἱ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ εὐεργεσίας εἵνεκα ἐν τῷ ἱρῷ ἐσθάναι χάλκεον · καὶ ἔτι ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος Ἑρμοκλέους τοῦ Ῥοδίου ποίημα μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα δὲ ἀνδρηίην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα οἱ εὐνοέοντας ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος κοινωνίην ἐλέσθαι τῆς συμφορῆς · ἔτεμον γάρ ἐωυτοὺς καὶ δίαιταν τὴν αὐτὴν ἐκεῖνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσιν ἐπὶ τῷ πρήγματι λέγοντες ὡς ἡ Ἥρη φιλέουσα Κομβάβον πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλεν, ὅπως μὴ μοῦνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρήϊ λυπέοιτο. **27.** τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει καὶ πολλοὶ ἐκάστου ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται εἴτε Κομβάβον παραμυθεόμενοι εἴτε καὶ Ἥρη χαρίζονται · τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε οὐκέτι ἀνδρηίην ἔχουσιν, ἀλλὰ εἵματά τε γυναικῆα φορέουσι καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελέουσιν. ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέεται καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτία · συνενείχθη γάρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη ἰδοῦσα καλὸν τε ἐόντα καὶ ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηίην ἔχοντα ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο, μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα ἐωυτὴν διειργάσατο ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆα ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο. ἦδε αἰτία Γάλλοισι στολῆς θηλέης. Κομβάβου μὲν μοι τοσάδε εἰρήσθω · Γάλλων δὲ αὐτὶς ἐγὼ λόγῳ ὑστέρω μεμνήσομαι τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνονται, καὶ ταφῆς ὁκοίην θάππονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται · πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν θέσιός τε πέρι τοῦ νηοῦ καὶ μεγάρου, καὶ δῆτα ἐρέω. **28.** ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφος ἐστὶ, κέεται δὲ κατὰ μέσον τῆς πόλιος μάλιστα, καὶ οἱ τεῖχεα δοιὰ περικέεται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκέκλιται μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων · ἐν τούτοις τοῖσι προπυλαίοις καὶ οἱ φαλλοὶ ἐσθῆσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τριήκοντα ὀργυιέων. ἐς τουτέων τὸν ἕνα φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται οἰκέει τε ἐν ἅκρῳ τῷ φαλλῷ χρόνον ἐπὶ τὰ ἡμερέων. αἰτία δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται · οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι ὑποῦ τοῖσι θεοῖσιν ὁμιλέει καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει, οἱ δὲ τῶν εὐχωλέων ἀγχόθεν ἐπαΐουσιν. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιέεσθαι ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὖρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δενδρέων ἤϊσαν τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν νυν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν, συμβάλλομαι δὲ τουτέοις · φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσιν, ἐν τοῖσι φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατιζουσιν, ὅτευ μὲν εἵνεκα ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι, καὶ ὅδε ἐς ἐκεῖνου μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεται. **29.** ἡ δὲ οἱ ἀνοδος τοιγάρ · σειρῇ μικρῇ ἐωυτόν τε ἅμα καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει, μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ φαλλῷ ὁκόσον ἐς χώρην ἅκρου ποδός · ἀνίων δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν ὁκωσπερ ἡνιοχέων. εἰ δὲ τις τόδε μὲν οὐκ ὅπωπεν, ὅπ-

ωπε δὲ φοινικοβατέοντας ἢ ἐν Ἀραβίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλοθι κου, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν ἐτέρην ἀφείς τὴν αὐτὸς ἔχει μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τῶν οἱ θυμός, ξύλα καὶ εἴματα καὶ σκεύεα, ἀπὸ τῶν ἔδρην συνδέων ὁκοίην καλιὴν ἰζάνει, μίμνει τε χρόνον τῶν εἴπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσιν, εἴτ' ἀφέντες ἐκείνου πρόσθε κείμενα ἀπίασι λέγοντες τὰ οὐνόματα ἕκαστος. παρεστεῶς δὲ ἄλλος ἄνω ἀγγέλλει, ὁ δὲ δεξάμενος τοῦνομα εὐχολὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται, ἅμα δὲ εὐχόμενος κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰίδει μέγα καὶ τρηχὺ κινεόμενον · εὐδὲι δὲ οὐδαμὰ · ἦν γάρ μιν ὕπνος ἔλη ποτέ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἦδε ἢ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέεται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθέονται, ἰρά τε καὶ θεοπρεπέα, εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστίν, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκεῖ δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἢ ὀρρωδία. φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσάδε ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὀρέει μὲν ἐς ἡέλιον ἀνιόντα. **30.** εἶδος δὲ καὶ ἐργασίην ἐστὶν ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσιν. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπικέεται. ἄνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνῃος μέγα παρέχεται θύρῃσι τε ἤσκηται χρυσέησιν · ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα χρυσέη. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη ὁκοίη λέγεται τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης, καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν, καὶ ἦν αὐτὶς ἀπίης, οὐδαμὰ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μεμνήσεται. **31.** ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἀπλὸος ἐστίν, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη · θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες μοῦνον, οὐ μέντοι πάντες οἱ ἱρέες, ἀλλὰ οἱ μάλιστα ἀγχίθεοι τέ εἰσι καὶ οἷσι πᾶσα ἐς τὸ ἱρὸν μέλεται θεραπῆι. ἐν δὲ τῷδε εἶται τὰ ἔδεα, ἢ τε Ἥρῃ καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἐόντα ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσιν. ἄμφω δὲ χρύσειοι τέ εἰσι καὶ ἄμφω ἔχονται · ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φέρουσιν, ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα ἐς Δία πάντα ὀρῇ καὶ κεφαλὴν καὶ εἴματα καὶ ἔδρην, καὶ μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις. **32.** ἢ δὲ Ἥρῃ σκοπέοντί σοι πολυειδέα μορφήν ἐκφανέει · καὶ τὰ μὲν ζῦμπαντα ἀτρεκέϊ λόγῳ Ἥρῃ ἐστίν · ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης καὶ Ἀφροδίτης καὶ Σεληναίης καὶ Ῥέης καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Νεμέσιος καὶ Μοιρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ ἄτρακτον, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει καὶ πύργον καὶ κεστόν, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμέουσιν. ἔκτοσθεν δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται καὶ λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὕδατώδεις, πολλοὶ δὲ οἰνώδεις, πολλοὶ δὲ πυρώδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶοι πολλοὶ καὶ ὑάκινθοι καὶ σμάραγδοι, τὰ φέρουσιν Αἰγύπτιοι καὶ Ἰνδοὶ καὶ Αἰθίοπες καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι · λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὐνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαίνεται · ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστιν ἐν τῷ ξοάνῳ · ἦν ἐστεῶς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ,

καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἐσορῆν, ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. **33.** ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἔστηκε ζόανον ἄλλο χρύσειον οὐδαμὰ τοῖσιν ἄλλοις ζοάνοις ἵκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημήιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων, οὐδέ τι οὖνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ καὶ εἶδος λέγουσι · καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι · καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ περιστερὴ χρυσὴ ἐφέστηκε. τοῦνεκα δὴ μυθέονται Σεμιράμιος ἔμμεναι τότε σημήιον. ἀποδημέει δὲ δις ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν ἐς κομιδὴν τοῦ εἴπον ὕδατος. **34.** ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ κέεται πρῶτα μὲν θρόνος Ἑλίου, αὐτοῦ δὲ ἕδος οὐκ ἔνι · μούνου δὲ Ἑλίου καὶ Σεληναίης ζόανα οὐ δεικνύουσιν. ὅτε δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσιν, ἐγὼ καὶ τότε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοις θεοῖσιν ὅσιον ἔμμεναι ζόανα ποιέεσθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντες τὰ εἶδεα · Ἑλῖος δὲ καὶ Σεληναίη πάμπαν ἐναργέες καὶ σφέας πάντες ὁρεύουσι. κοίη ὧν αἰτίη ζοανουργίης τοῖσιν ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοις ; **35.** μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέεται ζόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι · οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες Ἀπόλλωνα νέον τε καὶ πρωθήβην ποιέουσι, μούνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειήτεω ζόανον δεικνύουσι, καὶ τάδε ποιέοντες ἑωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσιν, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται. αἰτίη δὲ ἦδε · δοκέει αὐτέοις ἀσοφίῃ μεγάλῃ ἔμμεναι ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα · τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσιν. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι καινουργέουσι · μούνοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσιν. **36.** ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν, ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇ δὲ Ἀσίῃ πολλὰ ἔστιν. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται, ὧδε δὲ αὐτός τε κινέεται καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοιόσδε · εὖτ' ἂν ἐθέλῃ χρησιμηγορεῖν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κινέεται · οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσιν. ἦν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει καὶ ἐς μέζον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσιν, ἄγει σφέας πάντη περιδινέων καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἐτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας ἐπερέεται μιν περὶ ἀπάντων πρηγμάτων · ὁ δὲ ἦν τι μὴ ἐθέλῃ ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ, ἦν δὲ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προφέροντας ὁκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτως μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα καὶ οὔτε ἱρὸν πρηγμα οὐδὲν οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περὶ καὶ τῶν ὥρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔρονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηίου περὶ, κότε χρή μιν ἀποδημέειν τὴν εἴπον ἀποδημίην. **37.** ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξεν. οἱ μὲν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπεν, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μούνος ἐφορέετο. **38.** μετὰ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ζοανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω καὶ Εἰλειθυίῃς.

39. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ ὧδε κεκοσμέαται · ἔξω δὲ βωμός τις κέεται μέγας χάλκεος. ἐν δὲ καὶ ἄλλα ζόανα μυρία χάλκεα βασιλέων τε καὶ ἱρέων · καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ζόανον ἔστηκε ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ἐπιδεικνύουσα. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε · ἀνθρώποις, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο ἑωυτὴν μὲν ὁκῶς θεὸν

ἰλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν. καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὥς οἱ θεόθεν ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφοραὶ καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο καὶ θνητὴν ἐωυτὴν ὠμολόγεε καὶ τοῖσιν ὑπηκόοισιν αὐτὶς ἐκέλευεν ἐς Ἥρην τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε τοῖσιν ἀπικνεομένοισι τὴν Ἥρην ἰλάσκεσθαι δεικνύουσα καὶ θεὸν οὐκέτι ἐωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. **40.** εἶδον δὲ καὶ αὐτόθι Ἑλένης ἄγαλμα καὶ Ἑκάθης καὶ Ἀνδρομάχης καὶ Πάριδος καὶ Ἑκτορος καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως ἕδος τοῦ Ἀγλαΐης καὶ Φιλομήλην καὶ Πρόκνην ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος καὶ Κομβάβου τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης κάρτα καλὸν καὶ Ἀλεξάνδρου αὐτῷ ἐκείνῳ ἵκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδανάπαλλος ἔσθηκεν ἄλλη μορφῇ καὶ ἄλλῃ στολῇ. **41.** ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι καὶ ἵπποι καὶ αἰετοὶ καὶ ἄρκτοι καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐδαμὰ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι καὶ χειροήθεις. **42.** ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχεται, τῶν οἱ μὲν τὰ ἱρήια σφάζουσιν, οἱ δὲ σπονδηφορέουσιν, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται καὶ ἄλλοι παραβῶμιοι · ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίῳ ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσα λευκή, καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν. ἀρχιρεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγίγνεται, πορφυρέην τε μοῦνος οὗτος φορεῖ καὶ τιάρη χρυσῇ ἀναδέεται. **43.** ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱδῶν αὐλητέων τε καὶ συριστέων καὶ Γάλλων, καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε καὶ φρενοβλαβέες. **44.** θυσίη δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπικνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσιν οὔτε ἀεΐδοντες οὔτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται, ἀεΐδουσι τε καὶ αὐλέουσι καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι. καὶ μοι τούτου πέρι σαφὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. **45.** ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοὶ καὶ πολυειδέες. γίνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι · οὗτοι δὲ καὶ οὐνόματα ἔχουσι καὶ ἔρχονται καλεόμενοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις ἦν ἐν αὐτέοισι χρυσοφορέων, ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα χρύσειον αὐτέῳ ἀνακέετο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθεησάμην, καὶ εἶχε τὸ ποίημα. **46.** βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην, λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίῳ ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν πλῶειν τέ μιν καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ᾧδε νομίζουσιν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στυλὸς ὑφesseτεὼς μέγας ἀνέχειν τὸν βωμόν. ἔσεται δὲ αἰεὶ καὶ θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νηχόμενοι στεφανηφορέουσι. **47.** γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγυρίες τε μέγισται, καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσιν ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχεται, ἐν τοῖσιν ἢ Ἥρῃ πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται · ἦν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσιν ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρχεται ὁψόμενος, ἢ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπέργει τέ μιν καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. **48.** μέγισται δὲ αὐτέοισι πανηγυρίες, αἷ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων πέρι σαφὲς οὐδὲν ἔχω εἰπεῖν · οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσιν, εἶδον καὶ ἀπηγήσομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι, κηρῷ δὲ τάδε σεσήμανται · καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστιν ἀλεκτρυὼν ἱρός, οἰκέει δ' ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὅς ἐπεὰν σφέων δέξῃται τὰ ἀγγήια τὴν τε σφρηγίδα ὀρῇ, μισθὸν

ἀρνύμενος ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιρέεται, καὶ πολλὰι μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνεύκοντες σπένδουσιν τε καὶ θύσαντες ὀπίσω ἀπονοστέουσιν.

49. Ὅρτέων δὲ πασέων τῶν οἶδα μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι, καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιέουσι · δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες ἐν τῇ αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἶγας τε καὶ ὄϊας καὶ ἄλλα κτήνεα ζωὰ ἐκ τῶν δενδρέων ἀπαρτέουσιν · ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες καὶ εἴματα καὶ χρύσεα καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενεύκοντες τὰ ἱρά περὶ τὰ δένδρεα πυρὴν ἐνιᾶσι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ὁρτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων, φέρουσί τε τὰ ἐωυτῶν ἱρά ἕκαστοι καὶ τὰ σημήια ἕκαστοι ἔχουσιν ἐς τὰδε μεμιμημένα. **50.** ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν ἀγείρονται, Γάλλοι δὲ πολλοὶ καὶ τοὺς ἔλεξα ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πῆχας καὶ τοῖσι νότοις πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δὲ σφίσι παρεστεῶτες ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσιν, ἄλλοι δὲ αἰίδουσιν ἔνθεα καὶ ἱρά ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται, οὐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν ὁκόσοι τόδε ποιέουσιν. **51.** ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι καὶ Γάλλοι γίνονται · ἐπεὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσιν τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς ἡδὴ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θέην ἀπικόμενοι μετὰ δὲ τοιάδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ ποιέουσιν · ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκέεται, ῥίψας τὰ εἴματα μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται καὶ ξίφος ἀναιρέεται · τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστηκε. λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἐωυτὸν θέει τε διὰ τῆς πόλιος καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμεν. ἐς ὁκοίην δὲ οἰκίην τὰδε ἀπορρίπτει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην καὶ κόσμον τὸν γυναικίον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι ποιέουσιν. **52.** ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσιν ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰείραντες ἐς τὰ προάστεια φέρουσι, θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέριτρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθους βάλλουσι, καὶ τὰδε πρήξαντες ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἐπὶ τὰ ἡμερέων ἀριθμὸν οὕτως ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται · πρὸ δὲ τούτων ἦν ἐσέλθωσιν, οὐκ ὅσια ποιέουσι. **53.** νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τούτοιςιν · ἦν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται, τῇ ἐτέρῃ δὲ καθήρας ἐωυτὸν ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκήϊων τοῦ νέκυος ἕκαστοι φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι ἐσέρχονται, πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. **54.** θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε καὶ θήλας καὶ αἶγας καὶ ὄϊας · σύας δὲ μούνας ἐναγέας νομίζοντες οὔτε θύουσιν οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσιν. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ χρῆμα ἱρότατον καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι · καὶ ἦν ἀέκοντες ἄψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τοῦνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τέ εἰσι καὶ ἐς τὰ οἰκῆια ἐσέρχονται καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται.

55. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων τὰ ἕκαστοι ποιέουσιν · ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέηται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο, μετὰ δὲ ἱρεύσας ὅτν τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος

ἐπὶ τὴν ἑωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει, ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει τὴν μὲν πα-
 ρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι, μέζω δὲ ἑσαῦτις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα καὶ
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφεται καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέον-
 ται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει ὕδασι τε ψυχροῖσι χρεόμενος λουτρῶν
 τε καὶ πόσιος εἵνεκα καὶ ἐς πάμπαν χαμαικοιτέων · οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆ-
 ναι ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ αὔτις ἀπικέσθαι. **56.**
 ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλιν ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα · ῥητοὶ γὰρ δὴ
 ὧν ἐκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσὶ, καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκονται.
 καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέονται. **57.**
 θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ, ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήιον, ἐπισ-
 πείσας αὐτὶς ἄγει ζῶον ἐς τὰ οἰκῆα, ἐλθὼν δὲ κατ' ἑωυτὸν θύει τε καὶ εὔχεται.
58. ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε · στέψαντες τὰ ἱρήια, ζῶα ἐκ
 τῶν προπτυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ καὶ παιῖδας
 ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσιν, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσιν, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθέμενοι
 χειρὶ κατάγουσιν, ἅμα δὲ αὐτέοισιν ἐπικερτομέοντες λέγουσιν ὅτι οὐ παῖδες,
 ἀλλὰ βόες εἰσὶ. **59.** στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας,
 καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύριοι σιγματηφορέουσι. **60.** ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο
 μούνοισιν Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισιν ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ κεῖνοι ποιέου-
 σι. Τροϊζήνιοι τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσιν ἡιθέοισι νόμον ἐποιήσαντο μὴ σφιν
 ἄλλως γάμον εἶναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι · καὶ ὧδε ποιέουσι. τοῦτο
 καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλιν γίγνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν γενεῶν ἀπάρχονται, τῇσι δὲ
 παρθένοισι πλοκάμους ἱρούς ἐκ γενετῆς ἀπιᾶσι, τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένων-
 ται, τάμνουσί τε καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια
 ἐν τῷ νηῷ προσηλώσαντες ἀπίασιν ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο
 καὶ ἐγὼ νέος ἔτι ὦν ἐπετέλεσα, καὶ ἔτι μευ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ ὁ πλόκαμος καὶ τὸ
 οὔνομα.